

πολλοῦ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πόλεως τὴν προσο-
χὴν τοῦ παρατηρητοῦ εἶναι ὡραία λιθόστρωτος
ὁδός. Καὶ ἑτέρα δὲ λιθόστρωτος ὁδός φέρει εἰς
πύλιν ὑψηλοτέραν καὶ κάλλιον διατηρουμένην
ἐκείνης δι' ἧς εἰσέλθομεν. Βλέπει τις ὡσαύτως τὰ
ὑπερμεγέθη τόξα καλοσσιαίου ὑδραγωγείου. Ἀν-
τίγραφα μετὰ τοῦ Κ. Σπάρταλη τινὰς τῶν ἐπι-
γραφῶν, δυστυχῶς ὅμως αἱ πλεῖσται εἶναι συν-
επιρριμμένα ἢ ἐξηλειμμένα.

Καταπαύω ἐδῶ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐρειπίων
τῆς Χαουρᾶν, ἥτις ὁπωσδήποτε πάντως ἀτελής
ἦθελεν εἶσθαι. Σὰς λέγω δὲ μόνον ὅτι καθ' ἃ μοι
εἶπεν ὁ Κ. Πόρτερ, τὰ ὡραιότερα ἐρείπια ἀπέ-
χουσιν ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εἶχον φθάσει δύο
ἡμερῶν δρόμον, καὶ ἦθελον τὰ ἐπισκεφθῇ ἂν εἶχον
καιρόν. Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐπιστρέ-
ψαντες κατελύσαμεν ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Σείκ Ἀσ-
σάδ. Ὁ Σείκ ὡς Ἀρσένος εἶναι ἱκανῶς πολι-
τισμένος. Τὸ ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου δωματίου ἀποτε-
λούμενον οἰκημῖον τοῦ ἦτο κακαλορημένον διὰ τὰ
πηκτος. Ἐδεικνύσαμεν δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διότι
τράπεζα δὲν ὑπῆρχε. Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπιούσης
(Σάββατον) ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὰ ἐπιστρέψωμεν
εἰς Ἀμασκόν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τεσσάρων Ἀρσέν-
σων, οἵτινες μοι ἐπροξένουν πολλὴν πλῆξιν διὰ
τῶν ἱππικῶν γυμνασίων, τὰ ὅποια ἔκαμνον καθ'
ὁδόν μετὰ τὸ ἐπτάπηχυν ὅρου των, ἐκπέμποντες ἐν
ταύτῳ κραυγὰς ἀγρίας. Οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου
ἀληγνύσαμεν Βεδουῖνους ἡλλοις, ἐστρατοπεδευ-
μένους ὑπὸ τὰς σκηνὰς των. Μετὰ δίωρον δὲ
δρόμον παρελάβομεν καὶ ἄλλον συνοδοιπόρον Ἀρ-
σὴν Βεδουῖνον, πληγωμένον πρὸ τινῶν ἡμερῶν
εἰς τὸν βραχίονα, ὅστις μᾶς ἐζήτησεν ὀλίγην
τροφὴν, καὶ μᾶς συνώδευσεν ἑξήπιδος μέχρι τοῦ
Σείκ Ἀ. Ἐνταῦθα ἠβελήσαμεν ν' ἀναπαυθῶμεν
ὀλίγον μετὰ θεκάωρον ὁδοιπορίαν, ἀλλ' ἀνωφε-
λῶς, διότι τὰ παρτοειδῆ ζωθρία καὶ πυροβολισμοὶ
ἐμφθόντες, ἀγνοῶ τίνας ἔνεκα ἐν τῷ χωρίῳ ἐκεί-
νῳ, μᾶς ἐδίασαν νὰ ἱσπεύσωμεν περὶ τὸ μεσο-
νύκτιον καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας.
Ἐγθάσαμεν δὲ εἰς Ἀμασκόν τὴν πρωτὰν τῆς
Κεριακῆς.

(Ἐκ τῆς Ἑφημ. τῶν Φιλομαθῶν.)

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ.

—οοο—

Α'.

Ὅποια στενὴ σχέσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἡ-
λικιῶν, τὰς ὁποίας ὅμως διαιρεῖ ἄβυσσος! ἡ πρώτη
ὁμοιάζει χλόην ἕκτος ὁρσιζομένην ὑπὸ τῶν ζεφύρων,
ἡ ἄλλη στάχυν ὄριμον ἑτοιμον νὰ πέσῃ ὑπὸ τὸ δρέ-
πανον τοῦ θεριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ αἱ δύο εἶναι καρπὸς
ἐσθήμερος τεθείς διὰ χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ δένδρου
τῆς ζωῆς.

Νεότης! ἄνθος ἀγλόν, λησμονοῦν τὴν θύελλαν

τῆς χθές, καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν καταγίδα τῆς
αὔριον νεότης! παραδίδουσα ἐνίοτε τὰς ὡραίας ἡμέ-
ρας εἰς τὰ πάθη, μεθύσκουσα τὴν ἀθωότητά της μὲ
ψευθεῖς ἡδονάς, ἀμοιβάλλουσα ὅτε ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ,
καὶ πιστεύουσα τὰ ἀδύνατα νεότης! γενναία παρά-
ρρων τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ εἶναι βαρυτέρα τῆς καρ-
δίης, ἥτις πολλάκις ὑπερισχύει τῆς κεφαλῆς.

ὦ! πόσον ὡραία ἡ νεότης ὅσκις ὁ νέος σπείρῃ
ἀγαθὸν σπόρον! τὴν ἀγαπῶ, ὅταν φαίδρᾷ καὶ ἱλαρᾷ
ὡς παιδίον, καὶ φέρουσα τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς πί-
στεως καὶ τῆς γενναιότητος καταδιώκει ὄνειρον, τρέ-
χει κατόπιν τῆς δόξης, ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν διότι
αὐτὴ δίδει τὴν ἀνεξαρτησίαν, ῥίπτει τὸν ὀβολόν της
εἰς τὸν δίσκον τοῦ πτωχοῦ . . . , καὶ ἔπειτα ὀρκίζε-
ται πίστιν καὶ ὑπόσχεσιν εὐδαιμονίαν πρὸς στυγνὴν
καὶ σῶφρον μνηστήν, ἐνῶ ἀποφυλλίζει τὸ ῥόδον της.

Ναί, ὡραία καὶ ἀνδρική νεότης! πρόσεξε μὴ στε-
ρηθῇς ἐπὶ ματαίῳ τὰς γονίμους ἡμέρας σου! ἔχε πάν-
τοτε κατὰ νοῦν ὅτι ὁ βίος ὅλος δὲν κεῖται ἐν τῷ
παρόντι, καὶ μὴ ἀποφύλλιζε τὴν δύναμίν σου ὅπως
ἡ μνηστή σου τὸ ῥόδον της διότι τὰ φύλλα τῶν πε-
ποιθήσεών σου, ξηρὰ καὶ ἄχρσα θέλουσι μεταβληθῇ
εἰς ἐλέγχους συνειδήσεως, οἵτινες θὰ σὲ λέγωσιν· Ἀ-
νόητε, τί ἔκαμες τὴν ζωὴν, τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυ-
χὴν σου;

Β'.

Ἄν καὶ δὲν εἶμαι ἐκ τῶν θαυμαστῶν τῆς Κ. Στάελ,
ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἀξιοθαύμαστα εἶναι τὰ χριστια-
νικά ταῦτα λόγια· «Ὅταν τὴν πρεσβυτικὴν ἡλι-
κίαν προητοίμασε νεότης καλῶς καὶ εὐγενῶς ἀναλω-
θεῖσα, δὲν προητοίμασε παρακμήν, ἀλλὰ τὰς πρώτας
ἡμέρας τῆς ἀθανασίας.»

Καὶ ἀληθῶς ὑπάρχει τι ὡραιότερον γέροντος πο-
λιτοῦ, φέροντος περὶ τὴν κεφαλὴν διάδημα φρονήσεως
καὶ ἀρετῆς, ὡς ἀμοιβὴν δοθεῖσαν παρὰ Θεοῦ διὰ τὸ
ἐντιμον στάδιον τὸ ἀποῖον ἐντίμως διήνυσεν;

Τὸ κατ' ἐμέ, σέβουμαι καὶ ἀγαπῶ τὴν πρεσβυτι-
κὴν ἡλικίαν, καὶ οὐδέποτε ἀπῆντησα γέροντα χωρὶς
ν' ἀποδείξω αὐτῷ τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ σέβας μου.

Τὴν πρεσβυτικὴν ἡλικίαν παρομοιάζω πρὸς φάρον
δύο ἔχοντα λυχνίας, ὃν ἡ μὲν φωτίζει τὴν ὁδόν σου
εἰς τὸν κόσμον τούτον, ἡ δὲ σὲ ποδηγετεῖ πρὸς τὸν
οὐρανόν. Ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία, ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώ-
πων ὀνομαζομένη φυσικὴ καὶ ἀθεράπευτος ἀδυναμία,
εἶναι μετάβασις πρὸς τὴν μεταμόρφωσιν, τὴν ὁποίαν
βλέπομεν καθ' ἑκάστην καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα ζωθρία
εἶναι ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ἔρποντος σκώληκος εἰς χρυ-
σαλλίδαν πετομένην πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ρώμη, αἱ δύο αὗται πηγαὶ τοῦ
πολιτισμοῦ, ἐλάτρευον τοὺς γέροντας. Εἰς τούτους
παρεχωρεῖτο ἡ διανομή τῆς δικαιοσύνης, ὁ πρῶτος
λόγος εἰς τὰ συμβούλια, ἡ πρωτοκαθεδρία εἰς τὰς
ἐορτάς. Καὶ εἶχον δίκαιον αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ρώμη,
διότι μόνη ἡ ζήσασα γενεὰ δύναται νὰ διδάξῃ, νὰ
ὁδηγήσῃ, νὰ βελτιώσῃ τὴν γενεάν τὴν μέλλουσαν νὰ
ζήσῃ.

Γ'.

Ἐγνώρισα ἄλλοτε γέροντα ὀνομαζόμερον Γεώργιον Ἀριστείδην, ἀξιῶντα ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· ὁ δραστήριος καὶ ἰσχυρὸς αὐτοῦ νοῦς μόνην ταύτην τὴν παραδοξολογίαν ἐγέννησεν ἐφ' ὅλης τοῦ τῆς ζωῆς. Αὐτὸς λοιπὸν μὲ ἔλεγε· «Γιέ μου, εἴμεθα τέκνα ἰσχυροτάτης φυλῆς· ἡ ἀνθρωπότης ἐξασθενεῖ διαβαίνουσα τοὺς αἰῶνας, καὶ τὸ αἷμα ψυχραίνεται καθόσον οὗτοι προβαίνουναι.»

Καὶ δὲν ἐτόλμων μὲν ν' ἀποκριθῶ, ἔλεγον ὁμῶς κατ' ἐμαυτόν· «Ἡ ἀνθρωπότης, καὶ τοὶ παρερχομένων τῶν αἰώνων, μένει ἰσχυρά· τὰ τέκνα ὁμοιάζουσι τοὺς πατέρας· τὸ αἷμα γίνεται θερμότερον κυκλοφοροῦν ἐπὶ τῶν παρελθόντων μαθημάτων, τὰ ὅποια ὡς λίθοι ἐσπαρμένοι εἰς τὴν εὐρύχωρον ὁδὸν τοῦ βίου, συντρίβουσι τὸν δισταγμὸν καὶ ρυθμίζουν τὸν νοῦν διὰ τῆς πείρας.»

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὁμοιάζει ὁδοιπόρον βαδίζοντα πρὸς τινα σκοπὸν, καὶ ἀδιανοήτως ἐὰν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ σμιζόμενα καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν μεταβάλλονται εἰς ῥάκη. Σκοπὸς δὲ αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια· ἄς σμιζέται τὸ σῶμα ἀπὸ γενεῆς εἰς γενεάν, ἄς φθάσῃ ὁμῶς τὸ πνεῦμα.

Ἀς φθάσῃ τὸ πνεῦμα μέχρι τοῦ πρώτου ὁρίου ὃ ἔθετο ὁ Θεός, χαράξας ἐπ' αὐτοῦ γράμματα πυρίναις· «Γιέ ἀνθρώπου, μὴ περαιτέρω.»

Ἀλλὰ τί θὰ συμβῇ τότε; Εἰς τὸ ὅριον ἐκαῖνο θέλωμεν ἀναπαυθῆναι χαίροντες διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Θέλωμεν καὶ πάλιν ὁμοιάζει τὸν ὁδοιπόρον ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, πρῶτον μὲν νεύει τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν ἀβυσσὸν τὴν ὀπίσθην διηλθε καὶ λέγει ἀγαλλόμενος· «Δόξα τῷ Θεῷ!» εἰτα δὲ ἀνύψῃ αὐτὸν πρὸς οὐρανὸν καὶ λέγει· «Ἀς ἐλπίσω εἰς τὸν Θεόν!»

Ἡ ἀνθρωπότης λοιπὸν καθόλου θεωρουμένη ἔχει καὶ νεανικὴν καὶ πρεσβυτικὴν ἡλικίαν ὅπως καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος. Καὶ ἕκαστος μὲν ἀνθρώπου ἡ νεότης καταναλίσκεται ὑπὲρ πάντων, τῆς δὲ ἀνθρωπότητος ἐν συνόλῳ ὑπὲρ ἕκαστου. Ἀμφοτέρων δὲ ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία εἶναι μετάβασις πρὸς ἡμέραν ἀκτινοβολίαν καὶ ἀτελεύτητον.

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ.

— 000 —

Ὁ ἀδάμας ὡς ἀπεδείχθη εἶναι καθαρώτατος ἀνθράξ.

Ὁ περιφημὸς φυσιολόγος τῆς Ἀγγλίας, ὁ Νεόθων, ὑπέθεσε τὸν ἀδάμαντα διὰ τὴν μεγάλην τοῦ θλαστικὴν δύναμιν σῶμα ἐμπρησμοῦ ἐπιδεικτικόν, καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπεδείχθη ὀρθή διὰ τῶν δοκιμῶν τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ ἀκαδημίας, ἀνακαλύψασθαι τῷ 1694, ὅτι ὁ ἀδάμας ἐκτεθεὶς εἰς τὴν ἐστίαν μεγάλου κατόπτρου ἀφρνίζεται. Μετὰ ταῦτα ἀπέδειξεν ὁ Λαβουαζιέ, ὅτι ὁ ἀδάμας καίόμενος γίνεται ἀνθρακικὸν ὄξύ, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς καθαρώτατος ἀνθράξ.

Ὀνομάσθη δὲ ὁ λίθος οὗτος ἀδάμας, διότι δὲν δαμάζεται δι' οὐδενὸς χημικοῦ τρόπου, ἔστω καὶ τοῦ δραστηριωτέρου.

Ἀπιντᾶται δὲ εἰς ρεῖθρα καὶ ἀνακαλύπτεται ἀποπλυνομένης τῆς περὶ αὐτὸν ἄμμου, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶναι περιβεβλημένος ὑπὸ τραχεῖας ἀργίλλου. Εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰνδίαν, εἰς τὸ Βαζαπούρ, εἰς τὴν Κολκόνδαν, εἰς τὴν Βρασιλίαν καὶ εἰς τινὰς ἄλλας ἐπαρχίας. Ὡς γνωστὸν κατέχει μετὰ τῶν πολυτίμων λίθων τὴν πρώτην θέσιν, καὶ οὐδεὶς ἄλλος ὁμοιάζει αὐτὸν πρὸς τὴν σκληρότητα καὶ τὴν τοῦ φωτὸς διαθλαστικὴν δύναμιν· τοῦτο τὸ ὡραῖον χαρακτηριστικὸν καθιστᾷ τὸ λεγόμενον πῦρ τοῦ ἀδάμαντος.

Ὁ ἀδάμας πωλεῖται κατὰ τὸ βάρος του, τὸ ὅποιον προσδιορίζεται κατὰ κεράτιον, ἐν δὲ κεράτιον ἀντιστοιχεῖ πρὸς 4 κόκκους, καὶ 72 κεράτια πρὸς ἓν λόθιον. Ἡ τιμὴ αὐξάνει μετὰ τοῦ βάρους εἰς γεωμετρικὴν ἀναλογίαν, ὥστε λίθος ἑνὸς κερατίου τιμᾶται 30 φορίνια· ἀδάμας ζυγίζων δύο κόκκους τῆς αὐτῆς ποιότητος τιμᾶται 280 φορίνια, καὶ ἀδάμας τῶν 4 κερατίων 1120 φορίνια.

Μεταξὺ τῶν σημαντικωτέρων ἀδαμάντιων ἀναφέρονται τοὺς ἐξῆς· τὸν ὀνομαζόμενον Pit ἢ Regent, ἀνήκοντα εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Γάλλων· ἔχει δὲ βάρος 436 κερατίων, καὶ ἠγοράσθη 4,031,000 φορίνια. Σήμερον τιμᾶται πλεον τῶν 2,000,000.

Τὸν τῆς Τασκάνης ἢ τῆς Φλωρεντίας εὐρίσκουμεν εἰς τὴν Βιέννην, ἔχοντα βάρος 432 1/2 κερατίων· ἔχει ὁμῶς τὸ χρῶμα ὑποκίτρινον καὶ τιμᾶται 440,000 φορίνια. Τὸν ἀδάμαντα τῆς Ῥωσίας ἀγορασθέντα ὑπὸ Αἰκατερίνης τῆς Β' ἀντὶ 403,873 φορινίων, δοθείσης καὶ ἐτησίως συντάξεως 8,000 φορινίων εἰς τὸν πρῶτον αὐτοῦ ἰδιοκτήτην· λέγεται δὲ ἀξίας 3,000,000.

Τὸν τοῦ μεγάλου Μογγόλ, ζυγίζοντα 279 κεράτια, καὶ τὸν τοῦ Ῥάγια Ματούμ εἰς τὴν Βορνέαν ζυγίζοντα 300 κεράτια· ὁ μὲν πρῶτος τιμᾶται 7,000 000 ὁ δὲ ἄλλος 9,000,000.

Οἱ ἀδάμαντες εὐρίσκονται ἐντὸς ἀμίτου λίθου καὶ ὅπως διαχωρισθῶν εἴτε τρίβονται εἴτε πλύνονται. Οἱ εἰς τὸ πλῆσμον καταγινόμενοι μαῦροι ἐπιθεωροῦνται ὑπὸ πολλῶν ἐπιστάτων, οἵτινες πρὸς πλειοτέραν ἀκρίθειαν καὶ ἐπιμέλειαν ἐνθαβρύνονται διὰ παρχωρήσεως βραδείων ἢ ἄλλων μικρῶν διορημάτων. Εἰάν τις ἐκ τῶν ἀνδραπόδων ἐπιτύχῃ ἀδάμαντα ζυγίζοντα 17 κεράτια, λαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ὁ κύριός του ἀποζημιῶται.

Εἰς ἕκαστον τῆς ἀδαμαντοφόρου ἄμμου ἐκπλυντήριον ἐνσχολοῦνται εἰκοσιμαῦροι καὶ τινες ἐπιστάται, οἵτινες πρὸς εὐκολωτέραν ἐπιθεώρησιν κάθηνται ἐφ' ὑψηλῶν θρανίων.

Ὅσας δούλους τις εὖρη ἀδάμαντα πρέπει νὰ φανερώσῃ αὐτὸν διὰ χειροκροτήσεως, παραδίδων τὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὅστις τίθησιν αὐτὸν ἐπὶ τινος ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου κρεμαμένου ἀγγείου ζυλίνου, τὸ ὅποιον καθ' ἑκάστην ἐσπέραν παραδίδεται εἰς τὸν ἀνώτερον ἐπιστάτην· οὗτος δὲ ζυγίσας καὶ